

عنوان مقاله:

ترجیح دانشجویان ایرانی نسبت به کاربرد خوش گویی در زبان فارسی با استفاده از روش دلفی با در نظر گرفتن متغیرهای زیستی، اجتماعی- فرهنگی و تحصیلی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان شناسی و گویش های خراسان، دوره 4، شماره 6 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

سید آیت اله رزمجو - دانشیاربخش زبانهای خارجی و زبانشناسی دانشگاه شیراز

لیلا بلوچ - مربی زبان انگلیسی دانشگاه غیرانتفاعی زندشیراز

خلاصه مقاله:

هدف این پژوهش، نخست بررسی ترجیح دانشجویان ایرانی در کاربرد خوش گویات در زبان فارسی است و در مرتبه دوم، تاثیر عوامل زیستی، اجتماعی-فرهنگی و تحصیلی در به کارگیری خوش گویات است. این پژوهش با استفاده از روش دلفی انجام گردید؛ برای این منظور جهت گردآوری اطلاعات، از دو نوع پرسشنامه باز و سازمان یافته استفاده شد. تعداد 130 نفر دانشجوی زن و مرد در دو مقطع تحصیلی کارشناسی و کارشناسی ارشد از میان رشته های تحصیلی علوم پایه و علوم انسانی با گویش های فارسی، ترکی، لری و کردی جهت پاسخگویی به پرسشنامه های تدوین شده، انتخاب شدند. سپس ترجیح شرکت کنندگان نسبت به واژه های خوش گویی (به گویانه) با در نظر گرفتن متغیرهای زیستی، اجتماعی-فرهنگی و تحصیلی نظیر جنسیت، زبان مادری، محل تولد و رشته تحصیلی آنان بررسی گردید. اطلاعات گردآوری شده از پرسشنامه دوم با استفاده از نرم افزار آماری SPSS تجزیه و تحلیل شد. نتایج به دست آمده از ترجیح دانشجویان فارسی زبان در به کارگیری واژه های به گویانه در زبان فارسی حکایت می کند. همچنین نتایج آماری در مواردی، اختلافات معنی داری را بین جنسیت، گویش های مختلف، رشته های تحصیلی و محل تولد دانشجویان و ترجیح آن ها در کاربرد حسن تعبیر نشان داد.

کلمات کلیدی:

خوش گویی، زبان فارسی، دانشجویان ایرانی، متغیرهای زیستی، اجتماعی فرهنگی و تحصیلی، روش دلفی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/630969>

